

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. J.**, zast. JUDr. Jaroslavem Mejzlíkem, advokátem, se sídlem Třebíč, Bráfova 24, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o zvýšení důchodu pro bezmocnost, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2006, č. j. 22 Cad155/2006 – 81,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2005, č. j. x, snížila žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobkyni od 8. 5. 2005 částku zvýšení důchodu pro bezmocnost podle § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění na 472 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči ze dne 14. 1. 2005 odpovídá zdravotní stav žalobkyně pouze částečně bezmocnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že rozhodnutí žalované je nezákonné. Poukazovala na to, že od vydání rozhodnutí dne 6. 3. 2003, jímž jí byl přiznán II. stupeň bezmocnosti nedošlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu, které by odůvodňovalo bezmocnost pouze částečnou. Namítala, že v jejím zdravotním stavu dochází naopak ke zhoršování na všech úsecích. Je stále více odkázána na pomoc někoho jiného při běžných životních úkonech, sama není schopna se o sebe bez pomoci postarat. Nemůže již chodit, chodí pouze o dvou francouzských holích a jedině za podpory další osoby udělá s obtížemi nějaký krok. Není schopna bez pomoci používat WC ani s nástavcem, neudrží moč, několikrát denně potřebuje zajistit osobní hygienu,

včetně výměny hygienických potřeb. Sama se neobleče, neumyje, neudrží nic v rukou, potřebuje i pomoc při podávání stravy. Objevuje se u ní i postupující artróza a další vady a nemoci trvale značně ztěžující pohybovou schopnost a tím a i schopnost se sama o sebe postarat. Trpí rovněž nemocemi interního charakteru, protože se léčí pro vysoký tlak a užívá léky na srdce. Absolvovala opakovaně operace křečových žil i bérčových vředů dolních končetin. Namítala dále, že posudek ze dne 14. 1. 2005 byl proveden naprosto neadekvátně, neboť posudková lékařka ji vůbec nezná a zdržela se v jejím bytě pouze 3 minuty. Posudek provedla, aniž by znala aktuální zdravotní stav a vyžádala si nálezy od odborných lékařů nebo praktické lékařky. Žalobkyně dále namítala, že nemůže pochopit, na základě čeho je nyní konstatováno, že se její zdravotní stav zlepšil do té míry, že odpovídá pouze bezmocnosti částečné. Uvedla, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a žádala, aby její zdravotní stav byl přezkoumán posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí po předchozím novém vyšetření její zdravotního stavu na odborných pracovištích. Dovolávala se toho, aby jí byla ponechána převážná bezmocnost.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 9. 2005, č. j. 22 Cad 49/2005 – 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z vyjádření žalobkyně u jednání soudu dne 30. 6. 2005, z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Brně ze dne 9. 6. 2005 a jeho doplnění ze dne 25. 8. 2005 a z obsahu posudkové dokumentace. Podle názoru soudu byla kritéria stupně bezmocnosti posudkovou komisí komplexně zhodnocena, byť se jmenovaná pohybuje obtížně s oporou dvou francouzských holí, nepozbyla schopnost sebeobsluhy, nepotřebuje pravidelnou pomoc ani soustavný dohled jiné osoby při hlavních životních úkonech, potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, např. při mytí, česání a oblékání. Nejedná se o osobu prakticky nebo úplně nevidomou. Soud dospěl k závěru, že na základě uvedených zjištění nejsou splněna kritéria ve smyslu § 2 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění, nýbrž kritéria ve smyslu § 2 odst. 1 citované vyhlášky. Soud na základě zjištěného skutkového stavu zaujal právní názor, že žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí nesplňovala podmínky převážné bezmocnosti podle § 70 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění a § 2 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ale pouze jen částečné bezmocnosti podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. a § 2 odst. 1 citované vyhlášky. Z těchto důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 6. 2006, č. j. 4 Ads 110/2005 – 53, ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že v obecné rovině lze jistě souhlasit s tím, že dřívější nadhodnocené posouzení zdravotního stavu a schopnosti sebeobsluhy může být důvodem pro snížení stupně bezmocnosti. Zdůraznil však, že posudkové závěry o takovém nadhodnocení (stejně tak o zlepšení nebo stabilizaci zdravotního stavu a schopnosti sebeobsluhy) musejí být přezkoumatelným způsobem odůvodněny. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci tomu tak nebylo. Odůvodnění, které použila posudková komise o dřívějším nadhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky, nebylo lze z obsahu posudkového spisu dovodit. V záznam o jednání ze dne 21. 2. 2003, na jehož podkladě byla stěžovatelka uznána převážně bezmocnou, bylo totiž výslovně uvedeno, že se u stěžovatelky jedná o závažné postižení pohybové, chůze na minimální vzdálenost o dvou francouzských berlích. V části posudkové zhodnocení je uvedeno, že stěžovatelka vyžaduje pomoc při hlavních životních úkonech. Dále bylo konstatováno, že stěžovatelka je převážně, dosud nebyla ani částečně, bezmocná. Vzhledem k plánované TEP byla určena KLP za 2 roky. Nejvyšší

správní soud dovodil, že z těchto důkazů vyplynulo, že stěžovatelka byla uznána od 3. 2. 2003 převážně bezmocnou nikoliv proto, že jí očekávala operace TEP, jak tvrdila posudková komise, ale proto, že vyžadovala pomoc při hlavních životních úkonech. Konstatoval, že tento závěr podporoval i lékařský nález pro zjištění bezmocnosti ze dne 3. 2. 2003. Rovněž z lékařského nálezu ze dne 14. 12. 2004 bylo lze dovodit, že stěžovatelka potřebovala pomoc jiné osoby při hlavních životních úkonech. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za této situace, se jevil závěr posudkové komise o předchozím nadhodnocení zdravotního stavu jako nepřezkoumatelný a tím i nepřesvědčivý, neboť důvod nadhodnocení – očekávaná operace TEP – z obsahu posudkové dokumentace nelze zjistit, spíše naopak – uvedená skutečnost byla pouze důvodem pro stanovení kontrolní lékařské prohlídky na únor 2005. Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud k tomu, aby vyžádal od posudkové komise MPSV ČR doplňující posudkem, v němž posudková komise sdělí skutečné důvody snížení stupně bezmocnosti (zlepšení, stabilizace zdravotního stavu a schopnosti sebeobsluhy, případně dřívější nadhodnocení), které musí být přezkoumatelné a přesvědčivým způsobem odůvodněné. Dále uvedl, že krajský soud bude muset zvažovat se zřetelem k průběhu řízení před tímto soudem a se zřetelem k námitkám uplatněným v kasační stížnosti, zda by nebylo vhodné, aby stěžovatelka byla přítomna při provedení doplňujícího posudku posudkové komise.

Krajský soud v Brně poté rozsudkem ze dne 12. 10. 2006, č. j. 22 Cad 155/2006 – 81, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na dosud provedené důkazy a dále vycházel z doplňujícího posudku posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Brně ze dne 21. 9. 2006, který vyžádal podle závazného pokynu uvedeného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Konstatoval (mimo jiné), že posudková komise uznala, že formulace v posudkovém zhodnocení ze dne 9. 6. 2005 a 25. 8. 2005 nebyla přesná. Posudková komise však přesto setrvala na svých dosavadních závěrech uvedených v posudcích ze dne 9. 6. 2005 a 25. 8. 2005, a to za situace, kdy námitky žalobkyně u jednání soudu dne 30. 6. 2005 vzala v úvahu a vycházela rovněž z odborného lékařského nálezu MUDr. K. ze dne 27. 6. 2005, který její posudkové závěry potvrzuje. Trvala tedy na tom, že žalobkyně při hlavních životních úkonech nepotřebovala pravidelnou pomoc jiné osoby a nejednalo se ani o osobu úplně nevidomou. Soud dále uvedl, že se ztotožnil se skutkovým a posudkovým závěrem posudkové komise, neboť měl zato, že se posudková komise přesvědčivým způsobem vyrovnala s hodnocením zdravotní dokumentace a výstižným způsobem odůvodnila, proč žalobkyně k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyla převážně bezmocná. Dospěl proto k závěru, že žalobkyně nesplňovala k datu vydání napadeného rozhodnutí podmínky stupně bezmocnosti podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. b) a § 2 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění. Postupoval proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“) a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítala, že je zcela evidentní, že praktická lékařka MUDr. P. zpracovala zprávu pro posudkovou komisi bez jejího odborného vyšetření, tedy vůbec nepřezkoumala její zdravotní stav v době přezkumného řízení. Z lékařské dokumentace je zcela jasné, že její zdravotní stav nebyl přeshetřen nejméně 5 – 6 měsíců před podáním zprávy. Konstatovala, že vzhledem k nevěrohodnosti této lékařské zprávy musí zcela zákonitě být nevěrohodný i celý posudek o zdravotním stavu, neboť tento posudek vychází zejména z této zprávy. Dále namítala, že posudková komise nepřezkoumala její zdravotní stav podle požadavku soudu, neboť při zpracování doplňujícího posudku pouze opsala posudek původní s tím, že změnila postup

zpracování (změnila jednotlivé odstavce, ale obsah zůstal takřka totožný). S námitkou, že závěr posudkové komise o předchozím nadhodnocení zdravotního stavu z důvodu očekávané operace TEP je nepřezkoumatelný a tím i nepřesvědčivý, se v doplňujícím posudku komise vyrovnala tak, že pouze konstatovala, že původní formulace o plánovaném operačním léčení, následná rehabilitace a rekonvalescence nebyla přesná. Stěžovatelka uvedla, že závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu o tom, že takovýto závěr žalované nelze z obsahu spisu dovodit, nebyl v dodatkovém posudku vyřešen, tedy i nadále zůstává posudek nepřezkoumatelný a tím i nepřesvědčivý. Stěžovatelka poukazovala na obsah lékařského nálezu ze dne 3. 2. 2003 a 14. 12. 2004 a na hodnocení její zdravotního stavu a schopnosti sebeobsluhy ze dne 21. 1. 2003. Dále namítala, že pochybení spatřuje v postupu Krajského soudu v Brně, který nekonfrontoval posudkové závěry z obsahem posudkového spisu a rovněž nekonfrontoval posudkové závěry doplňujícího posudku. Pro své posouzení vycházel z posudku a doplňujícího posudku, jejichž závěry nelze považovat za objektivní a přesvědčivé. I když si Krajský soud v Brně doplňující posudek vyžádal, přesto posudková komise opět skutečné důvody snížení stupně bezmocnosti neuvedla, pouze konstatovala pochybení. Dovožovala, že ani doplňující posudek není přesvědčivým způsobem odůvodněný, čímž se stává opět nepřezkoumatelným. Poukazovala dále na to, že krajský soud neřešil doporučení Nejvyššího správního soudu, aby zvážil vhodnost přítomnosti při provedení doplňujícího posudku posudkové komise. Konstatovala, že Krajský soud v Brně porušil ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. V této souvislosti uvádí, že nejde o situaci uvedenou v ustanovení v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v dané věci jde o situaci, která je popsána v nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 136/05. V tomto nálezu je uvedeno, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jednou svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Stáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoliv (třeba i malichernou) procesní vadu, a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. V dané věci šlo o to, že právní názor na výklad hmotného práva nebyl vysloven, byl vysloven pouze pokyn k tomu, aby krajský soud doplnil podle názoru Nejvyššího správního soudu dosud nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti poukázala na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (neúplné zjištění zdravotního stavu a schopnosti sebeobsluhy). Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti

spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud však taková pochybení v rozsudku krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud především poukazuje na to, že krajský soud zcela respektoval závazný pokyn Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku tohoto soudu a směřující k doplnění důkazního řízení, když vyžádal posudek od posudkové komise MSPV ČR, pracoviště v Brně. V tomto posudku se měla posudková komise vyjádřit ke skutečným důvodům stupně bezmocnosti (zlepšení, stabilizace zdravotního stavu a schopnosti sebeobsluhy, případně dřívějšího nadhodnocení), které měly být přezkoumatelným a přesvědčivým způsobem odůvodněny. Krajský soud měl dále zvážit přítomnost stěžovatelky při provedení tohoto doplňujícího posudku posudkové komise.

Posudková komise MPSV ČR, pracoviště v Brně, v doplňujícím posudku ze dne 21. 9. 2006 popsala vývoj zdravotního stavu stěžovatelky a vycházela z dosavadní zdravotní dokumentace, včetně odborného lékařského nálezu ortopeda MUDr. K. ze dne 27. 6. 2005. Připustila, že formulace v posudkovém zhodnocení ze dne 9. 6. a 25. 8. 2005 nebyla přesná, avšak setrvala na závěru, že snížení stupně bezmocnosti je odůvodňováno předchozím nadhodnocením zdravotního stavu a posouzení soběstačnosti stěžovatelky. Konstatovala, že posudkové hodnocení OSSZ v Třebíči ze dne 21. 2. 2003, v němž je uvedeno, že stěžovatelka vyžadovala pomoc při hlavních životních úkonech při závažném postižení pohybovém, chůze na minimální vzdálenost o dvou francouzských berlích, je nadhodnocené. Z tohoto posudku totiž nevyplývá, že posuzovaná potřebovala kromě pomoci při některých nezbytných životních úkonech, např. při mytí, česání a oblékání pravidelnou pomoc, popř. soustavný dohled, např. při chůzi a při výkonu fyziologické potřeby. Posudková komise zdůraznila, že chůze byla sice obtížná jen se dvěma francouzskými berlemi na krátkou vzdálenost, ale byla samostatná a v rámci bytu možná (ověřeno i při návštěvě 6. 6. 2005); přitom podle posuzované v roce 2003 na tom byla zdravotně lépe. Posudková komise konstatovala, že nebyl prokázán takový stupeň insuficience soběstačnosti stěžovatelky, který by vyžadoval potřebu systematického, opakovaného a každodenního dohledu, jak nad prováděním jednotlivých úkonů sebeobsluhy, tak dohledu nad veškerými aktivitami pro závažnou poruchu intelektu či psychiky. Stěžovatelka nevyžadovala opakovaně ošetřování jinou osobou. Posudková komise dále uvedla, že trvá na závěru posudku ze dne 9. 6. a 25. 8. 2005, neboť námitky posuzované uvedené při jednání Krajského soudu v Brně dne 30. 6. 2005 vzala v úvahu a doložená zpráva ortopeda MUDr. K. z 27. 6. 2005 potvrzuje výše uvedené skutečnosti a nepřináší nově posudkově významná fakta, která by ovlivnila závěr posudkového zhodnocení z 9. 6. 2005. Posudková komise uvedla, že se dostatečně a objektivně zabývala schopností posuzované vykovávat úkony sebeobsluhy za pomoci jiné osoby a bez pomoci jiné osoby. Setrvala na závěru, že posuzovaná při hlavních životních úkonech nepotřebovala pravidelnou pomoc jiné osoby a nejednalo se ani o osobu úplně nevidomou. Bylo konstatováno, že posudek byl vypracován k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005.

V doplňujícím posudku byla tedy výše položená otázka – důvod snížení stupně bezmocnosti – již zodpovězena přesvědčivě tak, že ani Nejvyšší správní soud nemá důvod pochybovat o správnosti posudkových závěrů. Nutno tedy vycházet z toho, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 14. 3. 2005, byla stěžovatelka jen částečně bezmocná podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. K uvedenému dni nebyla převážně bezmocná podle § 2 odst. 2 téže vyhlášky, neboť nebylo

prokázáno, že potřebovala pravidelnou pomoc, popř. soustavný dohled jiné osoby při hlavních životních úkonech ani nešlo o osobu úplně nevidomou; potřebovala však dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech. Důvodem odůznání převážné bezmocnosti tedy nebylo zlepšení ani stabilizace zdravotního stavu stěžovatelky, ale předchozí nadhodnocení převážné bezmocnosti obsažené v posudkovém zhodnocení Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči ze dne 21. 2. 2003.

Námítky stěžovatelky poukazující na nepřezkoumatelnost a nepřesvědčivost doplňujícího posudku proto považoval Nejvyšší správní soud za nedůvodné.

K námitce stěžovatelky, že krajský soud neřešil doporučení Nejvyššího správního soudu týkající se vhodnosti její přítomnosti u posudkové komise, uvádí Nejvyšší správní soud, že otázka přítomnosti stěžovatelky u vydání doplňujícího posudku měla pouze doporučující charakter a zůstala tedy v rovině úvahy krajského soudu. Za situace, kdy lze nový doplňující posudek již považovat za objektivní a přesvědčivý, nelze krajskému soudu vytýkat, že na osobní přítomnosti stěžovatelky u jednání posudkové komise netrval.

Nejvyšší správní soud ve věci dále uvádí, že z obsahu spisu plyne, že zdravotní stav stěžovatelky se v průběhu přezkumného soudního řízení zřejmě zhoršil. Uvedenou skutečnost by bylo lze zřejmě dovodit z nálezu MUDr. H. P. ze dne 21. 9. 2006, který stěžovatelka zaslala posudkové komisi a posudková komise uvedený nález zaslala krajskému soudu. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že k tomuto nálezu přihlédnou v nyní posuzované věci nelze. V této souvislosti poukazuje na zásadu zakotvenou v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V dané věci to tedy znamená, že bylo třeba přezkoumat rozsah a intenzitu stěžovatelčina zdravotního pojištění a schopnost sebeobsluhy ke dni 14. 3. 2005, čemuž krajský soud zcela dostál. Za této situace pak dále nutno dovodit, že ke změnám ve zdravotním stavu, které nastaly po tomto dni, a ke změnám ve schopnosti sebeobsluhy po dni 14. 3. 2005 již nebyl možno přihlédnout. Se zřetelem k tomu, že lékařský nález předložený stěžovatelkou prokazuje aktuální zdravotní stav ke dni 21. 9. 2006, nebylo možné daný nález v posuzované věci brát v úvahu. Nicméně, domnívá-li se stěžovatelka, že ve zdravotním stavu a schopnosti sebeobsluhy došlo od 14. 3. 2005 k jeho výraznému zhoršení (čemuž nasvědčuje lékařská zpráva ze dne 21. 9. 2006) má možnost se domáhat požadované dávky novou žádostí (od 1. 1. 2007 jde o příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách ve znění zákona 29/2007 Sb.).

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zdravotní stav a schopnost sebeobsluhy stěžovatelky byl po doplněném řízení přezkoumán řádně a objektivně, přičemž bylo prokázáno, že stěžovatelka ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 14. 3. 2005 nebyla převážně bezmocná podle § 2 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a nárok na zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost ji proto k uvedenému dni zanikl. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud postup Krajského soudu v Brně za správný a zákonu odpovídající. Kasační stížnost tedy neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka ve věci úspěšná nebyla a žalované právo na náhradu nákladů řízení ze zákona nevzniklo (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu